

๒๐

ธรรมกายเอฟเฟกต์

วันอาทิตย์ที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๓ (๐๙.๓๐ น.)

ตามระลึกรู้ถึงบุญสร้างมหาธรรมกายเจดีย์

ภาคเช้านี้เราจะนั่งตามระลึกรู้ถึงผลบุญที่เราได้ทำกันมา ที่เรียกว่า **อปรaprเจตนา** หลังจากทำไปแล้วตามระลึกรู้ถึงความดีที่เราทำด้วยความยากลำบาก ให้หัวใจเราเกิดปีติภาคภูมิใจ เคารพตัวเราเอง เห็นคุณค่าตัวเราเอง ชื่นชมตัวเองว่า เราได้ใช้ชีวิตนี้สร้างแต่คุณงามความดี ไม่ว่าสถานการณ์ของโลกของชาติ ของกระแสสังคมจะเป็นอย่างไร เรายังคงทำความดีกันต่อไป ให้เกิดความรู้สึกรักตัวเอง ชื่นชมตัวเอง นอนยิ้ม นิ่ง ยิ้มกับตัวของตัวเองได้

ต่อจากนี้ไปตั้งใจหลับตาเจริญสมาธิภาวนากัน ตั้งใจให้ดี เอาใจหยุดนิ่งๆ ไปในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ใจหยุดในหยุด ให้นิ่ง วางใจของเราไปเบาๆ ที่ศูนย์กลางกาย นิ่ง สบายๆ อย่าไป บีบเปลือกตา หลับตาสักค่อนลูก หลับพอสบายๆ

กลั่นธาตุในตัวให้บริสุทธิ์

ทำให้ใจเบิกบาน ให้เข้มข้น ประหนึ่งว่าเราได้สมบัติจักรพรรดิ ไว้ในกำมือแล้ว ประหนึ่งว่าเราเป็นผู้นิรทุกข์ ปราศจากความทุกข์ เครื่องกังวลใดๆ ทั้งสิ้น เข้าถึงความสมบูรณ์ของชีวิต ความเต็มเปี่ยม ของชีวิตที่ไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว มีสมบัติอันยิ่งใหญ่ คือ แก้ว มณีโชติรส แก้วแห่งความสมปรารถนาที่ติดอยู่ในกลางกายเป็น ดวงใสๆ เป็นแก้วแห่งความสมปรารถนา ซึ่งรวมทุกสิ่งไว้ในกลาง ดวงแก้วมณีโชติรสนี้ เป็นดวงใสๆ ที่ตกไม่พร่อง จะติดตามตัวเรา ไปเหมือนเงาตามตัวไปทุกภพทุกชาติ จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม

หยุดนิ่งๆ ให้ดี หยุดในหยุด ให้ใจใสบริสุทธิ์ กระทั่งเป็นทาง ผ่านของกระแสธารแห่งบุญ และความบริสุทธิ์จากอายตณนิพพาน ไหลผ่านทุกๆ กายของเรา ไหลผ่านกายมนุษย์หยาบ กายมนุษย์ ละเอียด ไหลผ่านกายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม กาย ธรรมโคตรภู กายธรรมพระโสดาบัน กายธรรมพระสกิทาคามี กายธรรมพระอนาคามี กายธรรมพระอรหัต ไหลผ่านจนกระทั่ง กลั่นให้กายมนุษย์หยาบของเราบริสุทธิ์ ผุดผ่อง ใสเป็นแก้วใส เป็นเพชร กายมนุษย์ละเอียดใสยิ่งขึ้น กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม กระทั่งกายธรรม ใสบริสุทธิ์ตามกันไปเลย

ธาตุ ๖

ใสในใส ไสละเอียดสว่างหมดทุกกายเลย แต่ละกายที่ประกอบไปด้วยธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ วิญญาณธาตุ อากาศธาตุ เห็นจำกัดรู้ก็สะอาดตามไปด้วย

ธาตุทั้ง ๖ หน้าธาตุน้ำ หลังธาตุไฟ ซ้ายธาตุลม ขวาธาตุดิน ตรงกลางอากาศธาตุ วิญญาณธาตุ คือใสในสุด เป็นธาตุรู้

ธาตุน้ำ คุณเกี่ยวกับเรื่องน้ำในกายเรา น้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำตา น้ำลาย น้ำต่างๆ ในกาย

ธาตุไฟ คุณเรื่องไฟในกายเรา ไฟให้ความอบอุ่น ไฟเผาผลาญอาหาร ไฟเผาผลาญสังขาร เป็นต้น

ธาตุลม คุณเรื่องลมในกายเรา ลมเบื้องล่าง เบื้องกลาง เบื้องสูง ลมพัดผ่านทั่วทั้งตัว ลมในลำไส้ ลมที่ทำให้เคลื่อนไหวกายต่างๆ ได้

ธาตุดิน คุณเกี่ยวกับธาตุดินในตัวของเรา เช่น ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก เยื่อในกระดูก ตับไตไส้พุงอะไรต่างๆ เหล่านั้น เป็นต้น

อากาศธาตุ ก็เป็นช่องว่างๆ ที่อยู่ในกายเรา

วิญญานธาตุ คือ ธาตุรู้ ทำให้รู้แจ้งทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ ให้รู้เลยอะไรที่มากกระทบ กระทบตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธรรมารมณ์ มากระทบกันก็รู้แจ้งขึ้น

ธาตุทั้งหมดนี้ให้สะอาด บริสุทธิ์ ทั้งเห็น ทั้งจำ ทั้งคิด ทั้งรู้ เห็นอย่างหนึ่ง จำอย่างหนึ่ง คิดอย่างหนึ่ง รู้อย่างหนึ่ง รวมหมด สะอาดบริสุทธิ์ไปทั้งเนื้อทั้งตัว เกลี้ยงไปหมดเลย ตั้งแต่เส้นผมจากภายนอกเข้าไป เส้นผม เส้นขน สะอาด ผิวหนัง เนื้อ กล้ามเนื้อ เส้นเอ็น กระดูก โครงยึดอวัยวะภายใน ดับไต้ไล่ฟุ้งต่างๆ

ดวงบุญตามรักษาลอตเวลา

กายเราเหมือนเครื่องยนต์ เขาเรียก **“สรีรยนต์”** เป็นอยู่ได้ด้วยดวงบุญที่อยู่ในตัว เป็นดวงใสๆ เขาบังคับอยู่ในไส้กลาง ตรงนั้นแหละ จ่ายกระแสให้เรายังมีชีวิตอยู่ เคลื่อนไหวต่างๆ ได้

สืบเข้าไปเรื่อยๆ ถอยเข้าไป สาวเข้าไปเรื่อยๆ เราจะเห็นบุญหล่อเลี้ยงไปหมดทุกกาย ตั้งแต่กายมนุษย์ กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม กายธรรมโคตรภู กายธรรมพระโสดาบัน กายธรรมพระสกิทาคามี กายธรรมพระอนาคามี กายธรรมพระอรหัต บุญหล่อเลี้ยงรักษาลอตสาย พอสาวไปอีกโน้น สาวไปเรื่อย กายในกาย กายในกาย กายในกาย ธรรมในธรรม จิตในจิต เวทนาในเวทนา กายเวทนาจิตธรรมเข้าไป

เรื่อยเลย สายบุญก็สาวไปเรื่อยก็จะไปถึงต้นแหล่งกำเนิดของบุญ คักดีลัทธิที่ทำความสำเร็จให้บังเกิดขึ้นอยู่ลึกๆ ละเอียดๆ โนน ผ่านตรงกลางเข้าไปเรื่อย เป็นภพที่ละเอียดๆ เข้าไปเรื่อยเลย ในภพนั้นก็มียุสสอ ผู้ส่ง ผู้สั่ง ผู้บังคับ ผู้ปกครองเป็นชั้นๆ เข้าไปเรื่อย ต้องสาวกันไปมากมายนานมากทีเดียว

เรื่องบุญเป็นเรื่องลึกซึ้ง เพราะฉะนั้นคำว่า **บุญไม่ช่วย** อย่าไปพูด อย่าไปนึกไปคิด บุญช่วยอยู่ตลอดเวลา ขึ้นอยู่กับเราให้โอกาสบุญช่วยไหม การให้โอกาสดังนี้คือ เราจะต้องนึกถึงบุญ ถ้านึกบุญไม่ออก ก็ทำใจนิ่งเฉยๆ หยุดนิ่งอยู่ภายใน บุญจะได้ลงหล่อเลี้ยงรักษา

บุญช่วยแก้ไขตลอดเวลา ๒๔ น. ไม่ว่าเราจะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม ถ้าเราจะให้เขาช่วยได้เร็ว ต้องหยุดกับนิ่ง ต้องให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ไม่ตระหนี่ ไม่โลภ ไม่โกรธ ไม่หลง บุญถึงจะลงมาช่วยได้เต็มที่

ถ้ายังตระหนี่ ยังหงุดหงิด งุ่นง่าน ฟุ้งซ่าน รำคาญใจ ขัดเคืองใจ โง่งว่ง ซึมเซา ง่วงเหงาหาวนอน อะไรต่างๆ เหล่านั้น บุญก็เข้ามาช่วยได้ยากเพราะเราไม่ให้โอกาสสิ่งเหล่านี้ขวางอยู่ เขา (มาร) นั้นแหละเป็นคนขวางเอาไว้ในโลกล่าง ทำให้เราใช้บุญใช้สมบัติสร้างบารมีกันได้ไม่เต็มที่ มีอุปสรรคต่างๆ นานา

เพราะฉะนั้น จึงจำเป็นจะต้องเข้าถึงธรรมกายให้ได้นะ
ลูกนะ เข้าถึงธรรมกายได้เมื่อไร จะรู้เห็นอะไรไปตามความเป็น
จริง เพราะเกิดธัมมจักขุ เกิดญาณทัสสนะ เป็นความเห็นที่วิเศษ
ที่เรียกว่า วิปัสสนา

วิปัสสนามีในธรรมกายเท่านั้น

วิปัสสนา

วิ แปลว่า วิเศษ, แจ่ม, ต่าง

ปัสสนา แปลว่า การเห็น

วิปัสสนา แปลว่า การเห็นอย่างวิเศษ อย่างแจ่มแจ้ง แล้วก็
แตกต่างจากการเห็นของกายที่ตกอยู่ในไตรลักษณ์ ไม่เที่ยง เป็น
ทุกข์ เป็นอนัตตา คือ ตั้งแต่กายอรูปพรหมเรื่อยไปเลย วิปัสสนา
จะมีอยู่ได้ในธรรมกายเท่านั้น เห็นด้วยธรรมกายจึงจะวิเศษ เห็น
ได้แจ่มแจ้ง เหมือนดั่งของที่อยู่ที่มีดอกออกมากลางแจ้ง เห็นชัดว่า
มันคืออะไร เห็นได้ทั่วถึงทุกทิศทุกทาง จึงเห็นแตกต่างจากการ
เห็นของตาธรรมดาต่างๆ ไป

ถึงธรรมกายแล้วจะรู้เห็นไปตามความเป็นจริงอย่างนี้ ยิ่ง
เห็นเราจะมีกำลังใจ จะมองไม่เห็นว่าเป็นอุปสรรค จะ
เห็นว่าแม้แต่สิ่งที่เราจะต้องผ่านมันไปให้ได้ เอาชนะไปให้ได้ เพื่อ
จะได้ไปถึงจุดหมายปลายทาง คือที่สุดแห่งธรรม ไปสุดสาย
ธาดุสสายธรรมของเราเลย สุดกายของเรา สุดเวทนาในเวทนา

สุดจิตในจิต สุดธรรมในธรรมของเรา ไปให้สุดสาย โดยเข้าไป
ในกลางของกลางด้วยวิธีหยุดในหยุดหนึ่งในหนึ่ง แล้วก็เห็นไปตาม
ลำดับไปเรื่อยเลย ถ้าลูกทั้งหมดทั้งสมาธิกรรมกายสากลแห่งนี้
ได้เข้าถึงวิชาธรรมกายทำกันเป็น ก็จะไปรู้ไปเห็นเหมือนกัน
พร้อมๆ กันอย่างนี้

ธรรมกายเอฟเฟกต์

ถ้าลูกทุกคนเข้าถึงวิชาธรรมกาย ทำกันเป็น สิ่งอัศจรรย์
ที่เป็นอนิจนัตถ์ ที่เหนือความนึกคิดของมนุษย์จะเกิดขึ้น สิ่งที่เกิด
จากธรรมกาย เขาเรียกว่า **“ธรรมกายเอฟเฟกต์”** ก็จะเกิดขึ้นมา
พอถึงตรงนั้น อากาศโลก ชั้นธโลก สัตว์โลก จะสะอาด จะบริสุทธิ์
จะเกลี้ยงเกลา

สัตว์โลกบริสุทธิ์ คือ จิตใจของสรรพสัตว์ทั้งหลายจะดี
จิตใจสัตว์โลก คือ เห็นจำคิดรู้จักจะดี เมื่อดีแล้วเป็นอย่างไร เขา
ก็คิดดี พูดดี ทำดี

คิดดี คือ คิดแต่สิ่งที่เป็นกุศล คิดแบ่งปันแทนที่คิดจะเอา
คิดจะให้แทนที่คิดจะเบียดเบียน แทนที่จะคิดแค้นผูกพยาบาทก็
ให้อภัยทาน ส่งความปรารถนาดีไปให้ และสร้างความรัก ความ
สมานฉันท์ ความปรองดอง ความเป็นเครือญาติเกิดขึ้น

พูดดี พูดแต่สิ่งที่ดีๆ ที่เป็นกุศล ที่มีความดีงาม ชูใจ
จรรโลงใจ ให้กำลังใจ ไม่ใช่ตัดรอนกัน และเป็นกัลยาณมิตรซึ่งกัน
และกัน ชื่นชมทักทายให้ มีแต่ถ้อยคำที่เป็นที่รัก ที่ละเอียดยิ่ง ที่ประณีต

ทำดี เกิดการแบ่งปันกันขึ้น ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน กุศลธรรมต่างๆ จะไหลเข้ามาอยู่เลย **สังคหวัตถุ ๔** คือ ทาน ปิยวาจา อตถจริยา สมานัตตตา การให้วัตถุสิ่งของ ให้ความรู้ พุดจาด้วยถ้อยคำที่ไพเราะ ช่วยเหลือเกื้อกูล ไม่ถือเนื้อถือตัว วางตัวได้พอดีๆ ไม่มากไม่น้อย เกิดความสมานฉันท์ขึ้น สมาน จุดต่าง ความแตกต่างก็สมานกันเป็นแผ่นเดียวกันติดกันไปเลย สัตว์โลกจะบริสุทธิ์อย่างนี้เมื่อเกิดธรรมกายเอฟเฟกต์

ขันธโลกบริสุทธิ์ ขันธโลก คือ ขันธ ๕ คือ ร่างกายมนุษย์ จะแข็งแรง ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ความอ่อนเพลีย ละเหี่ยวใจ วิงเวียน ความเจ็บป่วยไม่มี เหมือนมนุษย์ในยุคต้นกับ ถ้าบอกว่า ค้นตามเนื้อตามตัวจังเลย มนุษย์ต้นกับไม่รู้จัก ต้องไปถามกันทั่วโลกเลยว่า ค้นแปลว่าอะไร ไม่มีใครรู้จัก ยุคนั้นมีแต่โรคหิว โรคกระหาย หิวน้ำ หิวข้าวเท่านั้น แปลกดีทีเดียว

สิ่งนี้เคยเกิดขึ้นกับมนุษย์มาแล้วเมื่อต้นกับ แต่ลืมเลือนไป จนกระทั่งนึกไม่ออก เพราะไม่มีตัวอย่างอย่างนั้น เนื่องจากกระแสบาปในยุคนี้มันมาก

เมื่อธรรมกายเกิดขึ้นมาก ธรรมกายเอฟเฟกต์ ผลแห่งธรรมกายด้วยวิชาธรรมกายจะขยายผลให้ขันธโลก ขันธ ๕ ของสรรพสัตว์ทั้งหลายบริสุทธิ์ เนื่องมาถึงสัตว์เดรัจฉาน สามารถสื่อสารกันได้ด้วยภาษามนุษย์ เหมือนที่เราอ่านเจอในชาดกว่า สัตว์พูดได้ เราก็นึกว่าเป็นคำอุปมาอุปไมยหรือสร้างเรื่องขึ้นมา

แต่ความจริงไม่ใช่อย่างนั้น แต่มันเป็นยุคที่ซันต์ ๕ ของสัตว์ที่ยังมีบาปอกุศลอยู่ เสวยชาติเป็นสัตว์เดรัจฉานแต่ยังสื่อสารกันได้ด้วยภาษามนุษย์

ยกตัวอย่างในพระไตรปิฎก เช่น นกยูงทองได้กล่าวสอนพระราชินี แม้ว่ามีเศษกรรมต้องไปเป็นนกยูง แต่กระแสนบุญความเป็นบัณฑิตในกาลก่อนยังมีอยู่ ก็สามารถหลุดเทศน์ธรรมได้ด้วยภาษามนุษย์

ถ้าทุกคนเข้าถึงธรรมกายก็จะย้อนยุคไปสู่ยุคแห่งความบริสุทธิ์ของมนุษย์ ซึ่งมนุษย์ในยุคนี้คิดว่าเป็นความฟุ้งซ่านหรือเพ้อฝัน แต่ความจริงเรื่องเหล่านี้เคยมีมาแล้วในอดีตตั้งแต่ปฐมกัปเกิดขึ้น

อากาศโลกบริสุทธิ์ หมายความว่า ดินอากาศฟ้าจะเป็นฤดูสบาย จะไม่ร้อน ไม่หนาว ไม่อ้าว จะพอดีๆ ฝนตกพอดีๆ กับที่เราต้องการ แดดออกพอดี อากาศสดชื่นเหมาะสมต่อการประพฤติธรรม ไม่มีน้ำท่วม ไฟไหม้ พายุร้าย

เมื่ออากาศดี อากาศสบาย ทำให้จิตใจมนุษย์ดี ร่างกายมนุษย์ก็แข็งแรง บางคนอารมณ์เสียเพราะอากาศไม่ดี ใหม่ๆ ไม่ได้ขุ่นมัวโกรธกับใครเลย เพราะฉะนั้นอากาศก็มีผล

ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาวจะสลับใส เมื่อต้นกับดวงอาทิตย์จะสว่างไสว แสงจะนวลตาเย็นใจเหมือนดวงธรรมภายในเหมือนดวงจันทร์ที่สามารถมองดูได้ด้วยตาเปล่า คล้ายตะวันแก้วที่เราเคยเห็น คล้ายๆ อย่างนั้น แต่ประณีตกว่านั้นคือ ดูได้อย่างสบายเย็นตาเย็นใจ นวลสว่างเหมือนแสงธรรมภายใน

ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว ธรรมชาติจะสอดคล้องกัน เป็นมิตรกับมนุษย์และสรรพสัตว์ทั้งหลาย ไม่เป็นปรปักษ์

หากว่าธรรมกายปรากฏขึ้นทั่วโลก ธรรมกายเอฟเฟกต์ก็จะเกิดขึ้นอย่างนี้ หลวงพ่อถึงอยากให้ลูกทุกคนขยันนั่ง เพื่อให้เราเข้าถึงธรรมกาย ให้เราสมหวังในชีวิต เพราะเราหวังอยากจะได้ความสุขที่แท้จริง อยากจะรู้เรื่องราวของตัวเอง ซึ่งเรานั่งอึดอัดมากในการที่เราไม่ได้รู้ตัวเรา หรือไม่รู้จักตัวเราเลยว่า เราเป็นใคร มาจากไหน มาทำไม จะไปไหน มันอึดอัด

จะแก้อึดอัดได้ก็ต้องเอาอึดออก ด้วยการปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงธรรมกาย ซึ่งมีธัมมจักขุและญาณทัสสนะ จะทำให้เราเห็นได้วิเศษ เห็นได้แจ่มแจ้ง เห็นได้แตกต่างกว่าธรรมดา กว่าปกติ เห็นได้รอบตัว พอเห็นแล้วก็ทำให้เรารู้แจ้ง พอรู้แจ้งก็หายสงสัย เบิกบาน ใจจะขยาย เหมือนเราประสบความสำเร็จอะไรสักอย่างที่เราเข้าใจได้ เช่น ทำข้อสอบได้มันเบิกบาน มันชุ่มชื่น โล่งใจสบายใจ เบิกบานใจ ตอนนี้เรายังอึดอัดอยู่ เพราะฉะนั้นการเข้าถึงธรรมกายได้ จะทำให้หายอึดอัด เพราะเรามีความสุข จิตก็บริสุทธิ์เกลี้ยงเกลา

เหตุแห่งความทุกข์

ความไม่บริสุทธิ์ของดวงจิตทำให้เรามีความทุกข์ จะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม อาจจะคุ้นเคยกับความทุกข์ด้วยซ้ำ ความแข็ง เครียด เปื้อน กลุ้ม หงุดหงิด งุ่นง่าน ฟุ้งซ่าน รำคาญใจ มันเกิดมาเพราะจิตไม่บริสุทธิ์ ที่เขาเรียกว่า นิวรณ์ธรรมมาครอบงำ ซึ่งมีรากเหง้าจากอกุศลมูล คือ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ซึ่งทั้งหมดมาจากเขา (มาร) นั้นแหละบังคับเอาไว้

สุขจากการเข้าถึงธรรมกาย

เมื่อเราเข้าถึงธรรมกายได้ จิตจะบริสุทธิ์ ความสุขก็เกิดขึ้น เหมือนเรากดสวิตช์ไฟ พอไฟสว่าง ความมืดก็หายไป พอเราเปิดแอร์ขึ้น พอแอร์ให้ความเย็น ความร้อนในห้องก็ดับไป ความเย็นซาบซ่านก็เกิดขึ้น ทำให้กายสบาย พอกายสบาย ใจก็สบาย

ยิ่งถ้าหากเรารู้จักตัวของเราเองว่ามาจากไหน มาทำไม อะไรคือเป้าหมายของชีวิต และเราจะไปสู่เป้าหมายนั้นได้อย่างไร เข้าใจอย่างนี้มันมีความสุข แล้วจะมีกำลังใจในการสร้างที่ดี จะไม่ตระหนี่ จะไม่หวงแหน ใจจะไม่คับแคบ ใจจะขยายกว้าง ที่เขาเรียกว่าใจกว้างขวาง เพราะใจขยาย มันออกจากช่องใจ **“ช่องใจ”** ก็เหมือนช่องซังปลานั้นแหละ ปลาอยู่ในช่องกับปลาอยู่ในน้ำความรู้สึกมันแตกต่างกัน ปลาอยู่ในช่องมันตื่นตระหนก อยากรอก พออยู่ในน้ำมันก็ร่าเริง เบิกบาน ไปไหนมาไหนได้เป็นอิสระ

เมื่อใจเราหลุดจากที่แคบ ขยายให้กว้าง เราก็จะแสวงหาความสุขจากการให้ คราวนี้จะมองเห็นชัดเลยว่าทรัพย์ทั้งหลายเป็นของกลาง เป็นอุปกรณ์ เป็นเครื่องมือในการสร้างบารมีเท่านั้น ไม่ใช่มีเอาไว้ให้ตระหนี่ ให้หวงแหน หรือวิตกกังวล เสียหาย หรือแสวงหาความสุขที่ไม่เสรี ความสุขที่ถูกครอบด้วยความหายนะแต่มีไว้เพื่อสร้างบารมี

เราจะเห็นว่าทรัพย์เป็นของกลางๆ จริง มีบุญก็ได้ครอบครอง อย่างที่เราเคยได้ยินว่าสมบัติผลัดกันชม เมื่อมีบุญก็ได้ครอบครอง พอเห็นอย่างนั้นเข้า ใจมันจะเป็นกลางๆ เหมือนเราเป็นเจ้าของสมบัติทั้งโลก ทั้งจักรวาล ที่มีความพร้อมจะแบ่งปันให้กับทุกๆ คน

เราจะเปลี่ยนจากภาวะผู้รับเป็นผู้ให้ เราอยากให้เพราะเรามีมากมาย ที่นั่นก็มีอาณาภาพ ยิ่งให้ก็ยิ่งได้ ให้เข้าไปอีกก็ยิ่งได้เพิ่มขึ้น จนกระทั่งมีมากพอจนเราอึดแล้ว เราเต็มเปี่ยมแล้ว เราอยากจะไปแสวงหาทรัพย์ที่ยิ่งกว่าโลกียทรัพย์ว่ามันคืออะไร

ในที่สุดก็จะมุ่งเข้าหาอริยทรัพย์ อยากจะรู้จักว่าทรัพย์ที่เป็นเครื่องปลื้มใจของพระอริยเจ้า ของผู้รู้เป็นอย่างไร ทำไมนะ ท่านมีแค่บริวาร ๘ มีปัจจัยแค่ ๔ อย่าง ท่านอยู่ได้อย่างไร ดูผิวพรรณวรรณะท่านผ่องใส อิ่มเอิบ เบิกบาน นิ่งนอนเย็นเดินใต้โคนไม้ก็มีความสุข อยู่ในถ้ำ เจือมผา เรือนว่าง ในป่าช้าที่คนเขากลัวกัน ก็ยังมีความสุข

สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่โคณฑันไม้ พันธ์ฤดูฝน เข้าฤดูหนาว มีพราหมณ์คนหนึ่งเดินผ่านมาพบเข้า ก็เข้าไปกราบถามท่านเพราะสงสัย เห็นอินทรีของท่านผ่องใส ผิวพรรณวรรณะเปล่งปลั่ง ถามว่า

“ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์บรรทมเป็นสุขดีหรือ ในเมื่อพระองค์อยู่ที่โคณฑัน ฝนก็เป็นดินเหนียว หน้าฝนเหยียบย่ำมันก็เป็นหลุมเป็นบ่อ พอหมดฝนพื้นดินก็แข็งกระด้าง มีร่องรอยของการเหยียบย่ำ ไม่ราบเรียบ ปูลาดด้วยหญ้า ผ่าอาบ แล้วก็นั่งประทับ นอนบรรทมอยู่ พระองค์เป็นสุขหรือ เพราะดูผิวพรรณวรรณะของพระผู้มีพระภาคเจ้า เปล่งปลั่งสว่างไสวอยู่ตลอดเวลา”

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ยกตัวท่าน ท่านบอกว่า ในบรรดาผู้ที่หลับเป็นสุขนั้น ซึ่งในบรรดานั้นหมายความว่า มีหลายคนท่านเป็นคนหนึ่งในนั้น เพราะใจท่านไม่ได้ติดอะไรเลย เกลี้ยงเป็นธรรมกายใสแจ่ม ใจขยายแล้ว กว้างขวางใหญ่โต ใจไม่คับแคบ ความทุกข์เข้าไปครอบงำไม่ได้ ความทุกข์ไม่มีในธรรมกาย เพราะฉะนั้นตลาคตนั่งก็เป็นสุข ยืนเป็นสุข เดินเป็นสุข นอนเป็นสุข จะเหยียดแขนคู้แขนทำอะไรเป็นสุขทั้งนั้น

นี่แสดงให้เห็นว่า การเข้าถึงธรรมเป็นสุขอย่างนี้ เพราะฉะนั้นหลวงพ่อก็อยากให้ลูกทุกคนเข้าถึงกัน

ความสงสัยนี้มีไปถึงพระราชา พระราชาพระองค์หนึ่งเข้าไป
เฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้า ทูลถามว่า

**“ข้าแต่พระผู้มีพระภาคเจ้า ข้าพระองค์เห็นสาวกของ
พระผู้มีพระภาคเจ้าตัวสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น แต่ทำไมผิว
พรรณวรรณะผ่องใส มีละอองนวลเหมือนมีความสุขอยู่ในใจ”**

ตัวสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น คือ ผอมจนกระทั่งเห็นเส้นเอ็น
เห็นชัดทีเดียว เหมือนหลวงพ่อดอนไปเจอคุณยายใหม่ๆ อย่างนั้น
เลย ตัวสะพรั่งไปด้วยเส้นเอ็น หลวงพ่อเห็นเส้นเอ็นท่านชัดเจน
แต่ดวงตาท่านสุกใส ผิวนวลผ่องใส

พระราชาองค์นั้นสงสัยจึงทูลถามอย่างนั้น

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เป็นอย่างนั้นมหาบพิตร สาวกของ
พระตถาคตเจ้าเป็นผู้ไม่นึกถึงอดีตที่ผ่านมา อนาคตก็ไม่นึกถึง เป็น
อยู่ด้วยปัจจุบัน คือใจหยุดนิ่งอยู่กับที่ อยู่ในกลาสนั้น แม้มีอาหาร
วันละมื้อ ชาติบ้าง อิมบ้าง อดบ้าง ผิวพรรณวรรณะก็ย่อมผ่องใส
ตรงกันข้ามกับผู้ที่สมบรูณ์ไปด้วยโรคทรัพย์ นอนบนเตียงที่ปูลาด
ด้วยพูกที่อ่อนนุ่ม กอดบุตรภรรยา มีคนประโคมดนตรีให้เพลิน ฟัง
ไพเราะ มีคนบำรุงบำเรออำนวยความสะดวก แต่ใจยังกังวลอยู่”

ท่านก็ย้อนถามว่า “อย่างนี้จะหลับเป็นสุขหรือ” พระราชา
ตอบว่า “หลับไม่เป็นสุขพระเจ้าข้า แม้แต่ข้าพระองค์เองก็หลับ
ไม่เป็นสุข แม้มีเครื่องบำรุงบำเรอ คนสัตว์สิ่งของพร้อมก็ยังไม่
สุขอย่างนั้น”

ใจที่หยุดนิ่งอยู่ภายในเข้าถึงธรรมกายนั้นแหละ เป็นใจที่
อุดมไปด้วยความสุข อุดมไปด้วยวิตามินแห่งความสุขที่ไหลผ่าน
กายใจเราอยู่ตลอดเวลา

อานิสงส์สร้างมหาธรรมกายเจดีย์

ให้ลูกทุกคนนึกถึงบุญที่เราได้ทำผ่านมามากด้วยความปิติใจ ได้
ช่วยกันสถาปนามหาธรรมกายเจดีย์จนกระทั่งสำเร็จเป็นอัศจรรย์
ได้ในระดับหนึ่งแล้ว จนกระทั่งถึงวันฉลอง เราได้ผ่านอุปสรรคกัน
มามากมาย แต่เราก็ผ่านมาได้ ชะนะแล้ว นึกถึงบุญให้ใจชุ่มเย็นอยู่
ในบุญ อยู่ในกุศล อยู่ในความดี

อุปปราปรเจตนา คือ การตามระลึกนึกถึงบุญในภายหลัง
บุญก็จะเพิ่มพูนเป็นทวีคูณให้กับลูกทุกคน ทั้งลูกสามเณรแก้วก็ดี
ลูกอุบาสก อุบาสิกาทุกท่าน ก็จะเพิ่มพูนบุญในตัว ซึ่งจะกลั่นกาย
วาจาใจ ธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้ ของเราให้สะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใส
สว่างไสว

บุญนี้ยังมีผลให้วิมานในสุคติโลกสวรรค์ของเราลงการ
ตระการตา สว่างไสว พร้อมไปด้วยรัตนชาติ แก้วแหวนเงินทอง
เพชรนิลจินดา สวยงามมาก โตใหญ่เป็นภูเขาเลากา มีบริวาร
มากมาย ล้วนแต่สวยงามกว่ามนุษย์ทั้งสิ้น แค่วิวยาวยังสวยงาม
กว่ามนุษย์ นับประสาอะไรกับตัวของเรา เมื่อไปเป็นเจ้านายก็จะ
สวยงามกว่านั้น จะมีชีวิตที่มีความสุขอย่างยาวนานหลังจากที่เรา
ละจากโลกนี้ไปแล้ว

เราไม่มีวันตาย แต่เราเปลี่ยนกาย จากกายที่มีขอบเขตจำกัด ไปสู่กายที่ไม่มีขอบเขตจำกัด คือ กายทิพย์ ย้ายที่ทำงานใหม่ไปทำ ภาวนาด้วยสภาพร่างกายที่ไม่ปวด ไม่เมื่อย ที่สดชื่นเบิกบานอยู่ ตลอดเวลา ในสิ่งแวดล้อมที่รื่นรมย์ รื่นรมย์ไปด้วยของกินของใช้ ทั้งสวนดอกไม้ ทั้งบวราร รวมทั้งเพื่อนบ้าน สหายแห่งเทวดาที่มี วิมานติดกัน

เมื่อขึ้นไปแล้วจะจำกันได้ ระลึกชาติกันได้ว่า ตอนเป็น มนุษย์อยู่ ชื่อนั้น ชื่อนี้ เราร่วมแรงร่วมใจกันไปทำหน้าที่ผู้นำบุญ ยอดกัลยาณมิตร ไปเป็นสามเณรแก้ว ช่วยกันสร้างบารมีมา ไป ในทุกหนทุกแห่ง ตามตรอก ซอก ซอย ที่ไหนมีผู้คนก็ไปตรงนั้น ได้รับการต้อนรับบ้าง ไม่ต้อนรับบ้าง ทั้งดอกไม้ ทั้งก้อนอิฐก้อน หินได้มาหมด

แต่เราออกจากบ้านทุกหลังด้วยใจที่เบิกบานเหมือนนกที่ ออกจากคอนที่มีแต่ปีกและหาง ไม่อาลัยอาวรณ์ ออกมาเบิก บานไปในโลกกว้าง ไปในอากาศที่กว้างขวาง เหมือนพระราชา ที่รบชนะศึกออกจากแคว้นแคว้นที่รบชนะแล้วด้วยความเบิกบาน เหมือนมหาพุทธะที่ออกจากความตระหนี่แล้วมีปิติเบิกบานยิ่งกว่า พระราชารบชนะศึก เปล่งวาจาว่า ชิตัง เม มีความเบิกบาน แซ่มีขึ้น บุญที่เราได้จะส่งให้เรามีสุขอยู่ในสุคติโลกสวรรค์

บุญตามส่งผลทุกชาติ

เวลาจะเปลี่ยนภพเปลี่ยนภูมิก็อย่าไปทุกข์ใจนะลูกนะ มันต้องตายกันทุกคน ให้ใจจำอยู่ในบุญตลอดเลย บุญก็จะตามหล่อเลี้ยงรักษาไป กระทั่งเปลี่ยนกายใหม่เป็นกายทิพย์ มีสมบัติเป็นทิพย์ มีสหายเป็นทิพย์ สิ่งแวดล้อมที่เป็นทิพย์สวยงามจะไปไหนมาไหนก็ไปด้วยตัวเอง ไม่ต้องอาศัยยวดยานพาหนะอันใด แว็บไปแวบมาได้ คล่องแคล่วว่องไวกว่ามนุษย์

เมื่อลงมาเกิด บุญนี้ก็ยังตามต่อมาอีก เกิดมาใหม่ก็มีสมบัติมารอคอย มีรูปสมบัติสวยงาม แข็งแรง อายุยืน ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ มีความสดชื่น เบิกบาน เป็นสุขุมลชาติ ได้รับการดูแลเลี้ยงดูอย่างดี แต่จะไม่ตระหนี่และติดในสมบัติ จะมีสมบัติเกิดขึ้นมารอคอย เป็นสมบัติอจินไตยที่เหนือธรรมชาติ เหนือกฎเกณฑ์ เป็นสมบัติที่ผู้มีบุญเท่านั้นจึงจะได้ครอบครอง ผู้มีบุญในกาลก่อนก็ได้ครอบครองกันมามากมาย นับร้อย นับพัน นับหมื่น นับแสน นับล้านท่านได้ครอบครองสิ่งเหล่านั้นมาแล้ว เราก็จะได้ครอบครองแล้วจะได้สร้างบารมีกันต่อไป อยากจะเอาเงินสร้างก็ใช้เงินสร้าง อยากเอาทองสร้างก็ใช้ทองสร้าง

ในสมัยพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ก่อนๆ โน้น เขาสร้างวัดในแผ่นดินเดียวกับพระเชตวันมหาวิหารซึ่งกว้างขวางกว่าในยุคพุทธกาลที่ผ่านมา แผ่นดินผืนนั้นถูกซื้อด้วยทองคำที่ปูเรียงติดกันแน่นไม่มีช่องว่างเลย เต็มแผ่นดิน ซึ่งกว้างขวางกว่าพื้นที่สองพันไร่ในวัดของเราเสียอีก ที่ตรงไหนเป็นที่ลุ่มๆ ดอนๆ เป็นหลุมเป็นบ่อก็ต้องถมให้เต็ม ตรงไหนเป็นที่ดอนก็ถมน้อยหน่อย เขาเอาทองปูเรียงต่อกันสนิททั้งที่ลุ่มที่ดอน เขาปูด้วยทองคำเลยนะ เพื่อขอแลกแผ่นดินนี้เอามาถวายพระผู้มีพระภาคเจ้าให้ใช้เป็นศูนย์กลางในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาวิชชาธรรมกายให้ชาวโลกได้เข้าถึงวิชชาธรรมกาย มีความสุขกันไป เขามีความสุขต่อการสร้างบารมีกันอย่างนี้

เมื่อเรามาเกิด สมบัติเหล่านั้นจะตามเรามา อยากจะใช้เงินสร้างบารมีก็ได้เอาเงินสร้าง อยากจะใช้ทองสร้างบารมีก็ได้เอาทองมาสร้างบารมีกัน อยากจะได้รัตนชาติมาสร้างบารมีก็ได้เอามาสร้าง ใครมาฟังธรรมก็อนุญาตให้หยิบเอาไปได้ มีแรงเท่าไรก็หยิบเอาไป ขอให้มาฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เรามองกันว่า การให้โอกาสคนมาฟังธรรมเป็นหน้าที่ของผู้รู้ ของบัณฑิตนักปราชญ์จะพึงทำ และเป็นหน้าที่อันยิ่งใหญ่ที่จะต้องทำด้วย ถ้าไม่ทำก็ผิดหน้าที่เขาคิดกันอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเขาจะทำกันอย่างนั้น

ลูกทุกคนก็จะได้อย่างนั้น อยากเอาเงินทำบุญก็ได้เอาเงิน
ทำบุญ อยากเอาทองทำบุญก็ได้เอาทองทำบุญ อยากจะเอารัตน-
ชาติทำบุญ เราก็ใช้รัตนชาติทำบุญ ใช้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ในยุคนั้น
เขาปรารถนาอะไรก็จะได้อย่างนั้น จะหยิบเอามาใช้สอยได้ตั้งใจ
อย่างนี้ไม่ใช่ชาติเดียวนะ ไม่ใช่สิบชาติ ไม่ใช่ร้อยชาติ ไม่ใช่พัน
ชาติ ไม่ใช่หมื่นชาติ ไม่ใช่แสนชาติ ไม่ใช่ล้านชาติ แต่นับชาติ
กันไม่ถ้วน จนกระทั่งไปถึงที่สุดแห่งธรรมนั้นแหละ เพราะฉะนั้น
ให้ใจคำนึงอยู่ในบุญกันเลย ตามระลึกนึกถึงบุญไปเรื่อยๆ ให้ใจ
เบิกบาน ให้ใจชุ่มชื้นกันทุกๆ คนนะ

หลวงพ่อรัญมขโย

